

НЕОБХІДНІСТЬ, ЯКА ДИКТУЄТЬСЯ ЧАСОМ

Як відомо, з 1 вересня 1991-го року студенти ВПІ почали навчатись за триступеневою системою підготовки спеціалістів з вищою інженерною освітою. Нові навчальні плани і програми дисциплін, розроблені на факультетах кращими викладачами, передбачають підготовку бакалаврів — 4 роки, інженерів — ще рік, магістрів — 2 роки. На факультеті магістрів підготовки навчатимуться кращі випускники факультетів інженерії, котрі виявлять нахил до творчої роботи.

Одна з головних цілей нововведення і подальшого вдосконалення навчального процесу — підготовка спеціалістів такого рівня, яка дасть можливість нашим випускникам отримувати дипломи, еквівалентні дипломам спеціалістів з високорозвинутих країн. Але, звичайно, вийти на такий рівень можна тільки за наполегливої систематичної праці студентів і постійного творчого пошуку викладача, коли дисципліна вивчається студентом не за дватри дні перед екзаменом, щоб тільки отримати оцінку в заліковій книжці і через

тиждень усе забути.

Необхідно, щоб знання і вміння, набуті при вивченні однієї дисципліни дозволили добре опанувати наступні і врешті-решт по закінченні вузу отримати цікаве, добре оплачуване місце роботи (вже зараз на деяких підприємствах починають приймати на роботу за конкурсом).

Одним з основних шляхів підготовки спеціалістів високого рівня є впровадження ефективної системи організації навчання і контролю знань студентів. Вже декілька років на окремих кафедрах інституту порушується питання про модульний підхід до процесу навчання студентів. Деякі позитивні кроки в цьому напрямку були зроблені раніше (скажімо, на факультеті будівництва), але розвитку не набули. Можливо тому, що підходили до такого навчання, в основному, як до контролю знань, а не як до системи організації навчального процесу загалом, причому не тільки на одному факультеті. Впровадження такої системи повинно передбачати новий підхід до викладання, вивчення студентом матеріалу, до організації

роботи викладача і студента, кафедри і деканату.

Вітчизняний досвід і досвід розвинутих країн свідчить, що без систематичної, наполегливої роботи студента, систематичного, добре продуманого контролю його знань та умінь, без організації здорового змагання студентів у навчанні (визначення рейтингу) неможливо готувати спеціалістів високого рівня. Враховуючи це, в 91—92-му навчальному році на факультеті електротехніки та енергетик була проведена робота по створенню модульно-рейтингової системи організації навчального процесу. Найпомітніші здобутки на факультеті електротехніки та енергетики під керівництвом декана М. П. Свиридова. Підсумком цієї роботи стало затвердження ученою радою інституту рекомендацій з оцінки знань і контролю успішності студентів факультету, які представляють собою контрольну частину модульно-рейтингової системи. Запропоновано до 1 січня 1993-го року завершити розробку цієї системи на всіх факультетах, але з урахуванням основних положень прийнятих для всьо-

го інституту, що стосуються, переважно, правової сторони допуску студента до екзамену і відчислення його з вузу. Для студентів I і II курсів бакалаврату уже в першому семестрі 1992—1993-го навчального року запропоновано організувати навчальний процес і заліково-екзаменаційну сесію з урахуванням модульно-рейтингової системи. Це, до речі, дозволить студентам, які добре вчитимуться, отримати оцінки і заліки за набраними балами ще до сесії і приєднати два тижні сесії до своїх канікул.

Якщо ж говорити про рейтинг взагалі, то він буде впливати й на те, куди, на яке підприємство поїде студент під час третього робітничого семестру, і на те, куди його запросять після закінчення бакалаврату або інженерії і на можливість вчитися на факультеті магістерської підготовки. Таким чином, студент уже з першого курсу може суттєво впливати на своє майбутнє.

Безумовно, повне впровадження модульно-рейтингової системи вимагає серйозного підходу і наполегливої роботи не тільки деканів і за кафедами, а всіх без винятку працівників, зайнятих у навчальному процесі.

Ю. БУРЕННИКОВ,
проректор.

Економічна хроніка

ЗАРПЛАТА І ДОПЛАТА

Минулого тижня працівники учбово-допоміжного, адміністративно-управлінського та обслуговуючого персоналу одержали різницю в заробітній платі за січень, лютий, березень і квітень. Зостався в накладі лиш персонал нашої бібліотеки. Річ у тому, що серед літа платня бібліотекарів, як і всієї системи культури, підвищувалася в 1,52 рази — видавалось перерахування з початку року. Та, позаяк зарплата всьому іншому персоналу вузу, крім викладачів, підвищувалася у 2,25 рази і минулого тижня всі одержали доплату вже й від початку року, то виявились у вигреші з різницею в 0,73 рази.

Отже, перепад і досить помітний.

Ректорат знайшов можливість поставити всіх в одне становище. Рішенням від 9 жовтня бібліотекарі теж одержать цю різницю 20 числа, тобто, в аванс. Цього ж дня нарешті буде виплачуватись і оголошене урядом підвищення в 1,78 рази викладацькому складу вузу.

ДЛЯ ВАС, СТУДЕНТИ

10 червня Кабінет Міністрів затвердив положення про порядок призначення щомісячних грошових виплат малозабезпеченим громадянам на придбання продовольчих товарів. Право на отримання цих виплат мають студенти і учні вищих та професійно-технічних навчальних закладів. Сума виплати складає 370 карбованців. Для одержання її потрібно подати заяву в кімнату 0108 (бухгалтерія), довідку про склад сім'ї за попередній квартал. Студенти й учні подають довідку про доходи і склад сім'ї батьків. Якщо ж студенти одружені, то батьки в сім'ю не входять.

Для визначення права на призначення щомісячної грошової виплати у червні враховується мінімальна зарплата в розмірі 400 карбованців, а для призначення на третій квартал — мінімальна зарплата 733 крб.; починаючи з четвертого кварталу — 900 карбованців.

НЕ ТАЛОНАМИ, А ГОТІВКОЮ

На одному з попередніх ректоратів було вирішено спортсменам, які займаються активним тренуванням, видавати на харчування не по 6 карбованців щодня, а по 75. Ці кошти вони одержували у вигляді талонів для отоварювання в Інститутській їдальні.

Але такий варіант студентів не зовсім влаштував — бракує калорійної їжі. Зва-

жаючи на численні прохання, ректорат і цього разу пішов назустріч спортсменам — тепер їм на руки видаватимуться не талони, а гроші.

ЗА РУБЛЯМИ — НА БАЗАР

Багато було надій, коли переходили на купони. А вже, мало не власна валюта. Тепер голодний сусід з голодного зарубіжжя не приїде покрадьки забирати мішками нашу дешеву ковбасу за дерев'яні рублі.

Правда, це були радощі кількох днів — українська ковбаса стала дорожчою за російську, та що там ковбаса? — бараболя, борошно, цукор, сало, матерія, залізо, цигарки — все дорожче.

Різко підупав і авторитет «батька» наших статків-купона. Міняли його спершу один до десяти, потім — один на один, нині уже — півтора купона за рубль.

Наш уряд має стільки економічної «мудрості», що сплавив усі дерев'яні в ближнє зарубіжжя, а сам лишився на бобах — якщо вам треба їхати кудись на терені СНД, то мусите звертатися не в банк, а на ярмарок — там знайдуться локві хлопці, які торгують гршми і продадуть вам рублі за купони.

Про це з гіркотою говорилося минулої п'ятниці на засіданні ректорату — ніде взяти карбованців для відраджень за межі України. А робити щось треба.

Вирішили — перед тим, як відправитися в дорогу, їхати на базар, взнати курс обміну, оформити відповідні папери, одержувати в бухгалтерії купони і знову — на базар, до локвих хлопців — міняти гроші. І сміх, і гріх. Йшли до ринку — заїхали на ярмарок. Комедія?

Ага. Тільки сміємося на кутні.

ДОБАВКИ ЗА ЗВАННЯ

В нашому інституті є чотири професори, які носять почесні звання заслужених працівників: І. В. Кузьмін — науки і техніки, В. К. Шановський — культури, Ю. А. Карпов і Д. Б. Налбандян — освіти.

За тарифами допребудовної доби за високий титул вони одержували щомісяця по 50 карбованців. Коли гроші були не зовсім дерев'яними, то ще куди не йшло, а нині така сума за особливі заслуги перед наукою і педагогікою сприймається, як знущання над званням і тверезим глуздом. Ректорат інституту вирішив виправити цю несправедливість — віднині кожному почесному працівникові доплачуватиметься щомісяця по 1300 купонкарбованців.

Якщо ти з-за кордону...

З 1 вересня 1993 року всі іноземці в наших вузах платитимуть за навчання. Це стосується також громадян ближнього зарубіжжя. Правда, з однією поправкою. Якщо ти, скажімо, приїхав з Росії і хочеш навчатися в ВПІ, то така радість може обійтися тобі в 162 з половиною тисяч карбованців. Але між державами СНД є угода — навчання буде безкоштовним, якщо маєш направлення від української діаспори в Росії.

Втім, ці новації не стосуються студентів з ближнього зарубіжжя, які вже навчаються на другому і старших курсах.

Каталог для менеджерів

Якщо ви людина підприємлива, намагаєтесь вписатися в складні і поки-що не зовсім збагненні ринкові стосунки, або й завести в них сторінку своєї діловості, то вам дуже знадобиться «Комерційний каталог бірж і підприємств, які пропонують свої товари і послуги ринку». Тут систематизовано інформацію про найбільші біржі і ринкові структури України та інших суверенних держав СНД, а також розгорнуті дані про Вінницьку товарну універсальну біржу, її брокерські контори й підприємства, що пропонують свою продукцію і послуги на ринку.

Уклав каталог доцент кафедри економіки промисловості нашого інституту Л. М. Ігнатів. Так що зі всіма довідками про придбання каталогу й іншими супутніми питаннями можете звертатись безпосередньо до автора. Телефон 4-69-35.

Цей тиждень був насичений подіями. На жаль, чогось радісного, обнадійливого люди не відчували, бо спіраль зростання цін, а звідси й зниження життєвого рівня не вдається приборкати, приватизація, фермерство, антимонопольні заходи вперед не зрушилися.

Навіть у величезній Росії, яка обтяжена численними регіональними конфліктами, спалахами націоналістичних зіткнень, гостроту економічної кризи подекуди вдалось пом'якшити. Побувавши там у відрядженні чи в гостях, наші громадяни свідчать про помірніші ціни на головні продукти харчування, менші, грабіжницькі податки, а за впровадження приватизаційних чеків, так званих ваучерів, дозволило зробити крок до повернення народу державного боргу, дати можливість людям, особливо маломішним, вийти із злиднів матеріального становища.

Отже, в Росії хоч щось дають, а у нас тільки забирають, обдирають кому не лін: мінфін, мінторг, митниця...

Таким чином, в цьому питанні наша суверена незалежна прикладом для наслідування в СНД не може служити. Зате на міжнародній арені ми, можна сказати, перші. Що не день президент, спікер парламенту, урядовці різних рангів приймають зарубіжні делегації, підписують численні угоди. Та й самі на своїх великих престижних літаках виїждять то на захід, то на схід.

І здається недарма — ось Леонід Макарович Кравчук «привіз» нам дешевий туркменський газ, Іван Степанович Плющ уклав у Швейцарії потрібні нам угоди. На жаль, занадто наполегливі

ПОЛІТИЧНИЙ МЕТРОНОМ

5.X—12.X

намагання «прорубати вікно в Європу» іноді коштують дуже дорого. — в Югославії знову втрати в нашому міротворчому «корпусі» — на міні підірвався бронетранспортер, є поранені і вбиті.

В центрі уваги цього тижня знову опинився Крим. З приємних новин, що звідти надійшли, слід вважати «проводити» (далеко не урочисті) адмірала компромісу, пробачте, адмірала комфлоту, відомого своїми антиукраїнськими діями Ігоря Касатонова, знятого нарешті з посади. Але, дивна річ, хто на українській землі зумів напаскудити, в Москві приймається як національний герой і навіть підвищується в посаді. З цього приводу варто згадати генерала з дивізії берегової охорони, угонщиків бойових літаків, «бунтівних» начальників ряду севастопольських військових училищ. Отож і Ігор Касатонов пішов вгору — став заступником великого військово-морського начальника Росії.

Все ж усунення недоброзичливого щодо України адмірала сприятиме очищенню важкої атмосфери на Чорноморському флоті, поліпшенню стосунків з Росією.

А неприємною, трижовною подією на півострові став кривавий інцидент під Алуштою між кримським-татарським і місцевим населенням, що перекинувся до стін кримського парламенту і закінчився побиттям вікон, пораненням великої кількості

міліціонерів та учасників акції.

Ось до чого призвела пасивність нинішніх керівників Криму у вирішенні національних проблем.

Неспокійно і біля Верховної Ради України. Якщо на площах ставлять свої намети студенти і в руках у них не підручники, а транспаранти з гострими політичними вимогами, значить справи у вищій владі зайшли в тупик і треба з нею щось робити. Був Масол, став Фокін з своєю командою, а зміни на краще ніяких. Бо всі вони з одної бюрократичної обойми, яка дбає тільки про себе, а не про державу.

І парламент з своїм пустослів'ям уже добряче набрид усім. Недарма його розпуску і проведення нових виборів добиваються не тільки студенти, а й численна парламентська опозиція.

Поки цей номер газети приїде до читача, новий кабінет можливо буде сформований. Хочеться вірити, що він буде справді для народу.

Як розповів Іван Степанович Плющ після повернення з Швейцарії, там «кожен уряд за час перебування при владі, намагається зробити все, щоб увійти в життя чимось хорошим».

Побажаємо ж новому українському уряду увійти в наше життя, у нашу пам'ять, гарними зверненнями на благо рідної України, на благо народу.

НАША ЗДРАВНИЦЯ

Виповнилося 10 років від дня відкриття санаторію-профілакторію „Супутник“ при ВПІ

Турботи головного лікаря

Багато з того, що зв'язано зі створенням і початком роботи нашого оздоровчого закладу, вже забулося, адже минуло ціле десятиріччя. Можу тільки сказати, що кожен крок давався з неабиякими труднощами, бо починали як кажуть, з нуля. Тим більшу радість доставляли кожне звернення, удача. Починали ми роботу на невеликій площі 1-го поверху ґуртожитку № 3: коридор і кілька невеликих кімнат. Що там можна було розмістити?

Один-два кабінети для прийому відвідувачів, щось на зразок процедурної і куток для хазяйки-господарки. Сяк-так влаштувалися головлікар, старша сестра Але ми цьому були раді, бо могли вже надавати відвідувачам, хоч і не в повній мірі, але певні послуги.

Звісно, тоді наш санаторій-профілакторій більше нагадував звичайний медпункт і дехто з маловірів мав при-

від для іронічних реплік щодо назви нашого закладу. Але маленький колектив профілакторію день-у-день трудився, вдосконалював роботу, дбав про розширення.

Турбот, звісно, вистачало. Кожний придбаний апарат, установка, медикамент доставлялись з великими труднощами і розцінювались, як маленькі перемоги.

Тим часом, ми були не одні. Не довелося би сього-

дні про щось говорити, коли б не постійна увага і допомога з боку керівників інституту, зокрема ректора Б. І. Мокіна і колишнього ректора І. В. Кузьміна, проректора О. І. Таранухи, керівників служб В. М. Матвійчука, Ю. Г. Нікітіна, З. М. Знаткової та багатьох інших працівників інституту та профспілкових організацій.

Дуже потрібно було розширюватись. Добивались ми цього день-у-день, і незабаром одержали ще один поверх, потім — ще. Стало легше, як кажуть, дихати.

Щороку на удосконалення матеріально-технічної бази витрачали від 30 до 100 тисяч карбованців (в старих цінах), а відтак закупили сучасне медичне обладнання, що дозволило розгорнути 15 лікувальних кабінетів.

Отже, наполеглива праця колективу, повсякденні наші клопоти не пропали марно — інститут одержав здоров'я.

Гордість головного лікаря

Ризикуючи викликати нарікання читачів за зловживання цифрами, звернувся все ж до статистики. Для когось вона, може, й нецікава, а для нас кожна цифра — це фрагмент життя, радість і переживання.

За 10 років існування санаторію-профілакторію „Супутник“ прийняв близько 10 тисяч студентів, 1800 викладачів і співробітників інституту, 300 дітей. З поліпшенням стану здоров'я виписано понад 99 процентів їх. Захворованість серед студентів знижена у 4 рази.

Може виникнути сумнів щодо таких результатів, адже ми всього-навсього профілакторій, а не якась там сучасна лікарня з великими можливостями і визнаними спеціалістами. Мому сказати, що це

аж ні в якій мірі не перекождає нашим лікарям і сестрам сповна віддаватися улюбленій справі і робити чудеса в боротьбі за здоров'я своїх підопічних.

Отож, у першу чергу хочеться від глибини душі подякувати з нагоди десятиріччя таким членам колективу, як Н. І. Велика, М. В. Ладнюк, М. К. Гладка, К. Я. Карапетян, М. С. Ніконова, А. В. Ореховська, Г. А. Павлішина, З. І. Гончарук, Г. П. Зелінська, Є. М. Черний, А. Г. Слєпенчук, М. Д. Савінська, Я. І. Присяжнюк, Т. М. Козак, Н. А. Донченко — всіх перерахувати — місця не вистачить в газеті.

Це завдяки їм освоєно цілий ряд фізіотерапевтичних апаратів, лазерну терапію і рефлексотерапію, фітотерапію, підводний масаж. Всі

лікарі і медсестри оволоділи 2—3 і більше суміжними професіями, 80% медсестер здобули першу кваліфікаційну категорію.

А як дбають про чистоту і порядок в приміщенні наші господарники і підсобні робітники С. І. Газаїра, Н. А. Нічук, В. Н. Клебан та інші! Милуєть зір просторі, добре умебльовані спальні на 2—3 місця, привабливий інтер'єр холів, загишок і тиша — все це настроє на приємний відпочинок.

Якщо сюди додати добре організоване дієтичне харчування в їдальні, то стане зрозумілим, чому в низці відвідувачів стільки схвальних записів і такий високий процент поліпшення стану здоров'я у наших пацієнтів.

Сяка баня, а також їдальня з кухнею. Одне слово, мрію про кузню здоров'я високого класу в нашому інституті.

П. КОБА,
головний лікар санаторію-профілакторію „Супутник“.

З нагоди ювілею профілакторію в інститутському клубі відбулися скромні урочистості. Іменинників привітали представники адміністрації, студентів, громадськості. Учасники художньої самодіяльності присвятили концерт.

Мрії головного лікаря

За десять років у нас побувало багато делегацій з інших вузів, а також профспілкові працівники, у тому числі з Англії, Канади, Німеччини, Польщі, Південної Кореї, В'єтнаму. Усі з похвалою відгукуються про наш санаторій-профілакторій, маємо чимало відзнак, премій. Але мене, як головного лікаря, менше всього тішить уже здобуте, бо ще далеко не сповна використані можливості оздоровчого закладу. Тому не починаємо на лаврах.

Про що ж мріємо? Насамперед, щоб в країні нормалізувалось економічне становище і ми могли забезпечити ще кращі умови для лікування і відпочинку пацієнтів. Особисто я, хай мні пробачать за сміливість, мрію про те, щоб інститут побудував для санаторію-профілакторію нове спеціалізоване приміщення, в якому були б зосереджені всі функціональні підрозділи: діагностичні і лікувальні кабінети, плавальний басейн, сауна, росій-

ська баня, а також їдальня з кухнею. Одне слово, мрію про кузню здоров'я високого класу в нашому інституті.

П. КОБА,
головний лікар санаторію-профілакторію „Супутник“.

З нагоди ювілею профілакторію в інститутському клубі відбулися скромні урочистості. Іменинників привітали представники адміністрації, студентів, громадськості. Учасники художньої самодіяльності присвятили концерт.

Будьмо милосердними!

Не кожна дитина має щастя жити з батьками. Не кожен батько має щастя жити на старість при дітях. Така гірка реальність. На полюсі цього нещастя — будинках дитини і престарілих — багато народу.

Чи добре їм там? Питати не треба. Навіть в кращі для суспільства часи, коли кожен з нас не так заклопотаний проблемами власної хати і сім'ї, про інших ми думаємо не стільки, як про себе. А що вже казати про нинішні часи руйнації і розвалу?

В будинках дитини і престарілих не легко, а надто тоді, коли ти інвалід чи каліка.

Спеціалізований центр фонду милосердя звернувся до керівництва нашого інституту з проханням надсилати в будинки дитини і престарілих групи студентів, які б допомагали прибирати в кімнатах, щось подавали, когось доглядали, розрадили. Одне слово, хто має добру душу, співчуття до малих і недужих, будь ласка, звертайтеся в редакцію нашої газети, до проректорів Т. Б. Буяльської, Ю. А. Буренникова.

До речі, на цю акцію милосердя інститут виділятиме кошти і ви зможете навіть одержувати платню. Отже, просимо.

ЩЕ ОДНА

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Минулого року, а саме, 12 листопада, в нашому інституті відкрився меморіал художника — земляка Федора Зотиковича Коновалюка. В гості приїздили дружина покійного митця Тамара Іванівна, мистецтвознавець В. П. Підгора, народний депутат України, письменник В. О. Яворівський. Подію знімали на відеоплівку.

— Давайте станемо на рік молодшими, — сказала минулого тижня Т. Б. Буяльська, відкриваючи чергове засідання ректорату, яке відбувалося в культурно-художньому центрі ВПІ, — і згадаємо деякі миттєвості тієї події.

На екрані — зворушливі хвилини, коли перерізається стрічка, коли вдова художника говорить про те, що заповідає інституту картини свого чоловіка: «Рідна Вінниччина бере під крило його працю і його талант».

Володимир Яворівський сказав тоді: «Подія, яку маємо, парадоксальна. Економічна розруха, Україна сто-

їть на колінах, рахітний парламент, брак хліба, книжок, нема елементарної людської надії на кращий день, вінничани голодують під облікомкомом, а в політехнічному інституті відкривається музей».

...Все це уже історія. За рік вдова художника переконалась, що вуз уміє дбайливо берегти пам'ять про талант земляка — його картини оновилися, лягли в красиві рамки, сюди пішли люди і вона привезла стільки нових творів, що з меморіалу стало можливим зробити справжній музей.

— Краса цих творів зробіть і всіх нас трохи кращими, — сказав 9 жовтня на презентації музею студент другого курсу факультету радіоелектроніки Сергій Ільчук, односельчанин Ф. З. Коновалюка, який щиро перейнявся талантом свого земляка і зробив про нього широку розвідку. Це символічно: і з погляду продовження краси в людях, і з погляду гуманізації техні-

ної освіти — майбутній інженер пише першу свою розвідку не про машину чи комп'ютер, а про художника. Це, власне, і є метою створення культурно-художнього центру — щоб не тільки фізика, а й лірика створила невід'ємною якістю душі майбутнього технічного спеціаліста нової доби.

Слово про художника вголосив письменник, старший викладач кафедри історії й теорії культури М. П. Стрельбицький, хоровою групою виконала найдорожчі серцю Ф. З. Коновалюка мелодії, Т. Б. Буяльська назвала імена тих, чийм сумлінням і працею створено музей. Це Н. З. Грозна, Ю. М. Потеев, Н. З. Кравченко, І. Ю. Колтунов, В. М. Боровик.

У презентації нового музею взяв участь заступник голови облдержадміністрації з питань культури і охорони здоров'я С. І. Дровозюк.

На фото: виступає студент Сергій Ільчук.

Як розвинути сильну пам'ять?

Гаррі Лорейн

(Продовження. Початок в №№ 27,29).

Прочитайте, будь-ласка, наступний абзац дуже уважно.

Ви ведете автобус, в якому перебуває 50 пасажирів. Автобус зупиняється. Десять душ виходять, троє входять. На наступній зупинці виходять семеро, входять двоє. Ще на двох зупинках виходять по чотири чоловіки, причому — на першій сідають троє, на другій ніхто не входить. Далі через несправність автобуса знову зупиняється. Ті, хто сплещить, ідуть пішки. Таких виявляється вісім душ. Після усунення несправності автобус прямує на кінцеву зупинку, де виходять всі.

Тепер, не перераховуючи, перевірте, чи зумієте ви відповісти на два запитання. Я впевнений, що, коли запитаю, скільки всього душ з автобуса вийшло, чи, скажімо, скільки пасажирів доїхало до кінцевої зупинки, ви негайно відповісте. Але я запитую інше: скільки зупинок зробив автобус?

Можливо, помилюсь, але мені все-таки здається, що відповідь на це запитання дасть мало хто. Річ у тому, що ви мимоволі думаєте, що я задам питання, зв'язане з кількістю людей. Тому ви уважно підраховували тих, що входять і виходять, тобто, вас цікавила кількість людей, ви хотіли запам'ятати, скільки пасажирів залишалося в автобусі після кожної зупинки. А, поскільки ви не передбачали важливості числа зупинок, то й не звертали на це уваги. Вас не цікавила кількість зупинок, а тому ваша свідомість й не реєструвала їх. Проте, коли б ви зрозуміли, що справа саме в кількості зупинок, то, безперечно, знали б відповідь.

Але, щоб ви не дуже гордували, давши правильну відповідь на перше питання, я

задам вам ще одне. Не зазираючи в уже відомий вам абзац, назвіть ім'я водія автобуса.

Наводжу цей тест для того, щоб підкреслити важливість цікавості в процесі запам'ятовування. Якби я попередив вас, що мені знадобиться ім'я водія, ви б його не пропустили! Ви були б у ньому зацікавлені.

Називається цей принцип «лженапрямок» і полягає в тому, що крок, який насправді є способом дії, захований або прикритий іншим, нібито й важливим кроком, який насправді не має значення. Крок, який веде до правильної відповіді, залишається непоміченим.

Отже, хочете знати відповідь на друге запитання?

Прочитайте перше слово абзаца — «Ви». Отже, вірна відповідь — ваше власне ім'я. Ви ж ведете автобус.

Це, звичайно, тест більше на стостережливість, ніж на пам'ять. Ви не можете запам'ятати того, чого не спостерігали, а запам'ятовувати й стостерігати можна тільки те, що зацікавило.

Звідси — очевидне правило. **Якщо хочете поліпшити пам'ять, змушуйте себе хотіти запам'ятовувати. Намагайтеся цікавитись. На перших порах це вимагатиме певних зусиль, а незабаром все піде само собою.**

Крім наміру запам'ятати, дуже важлива впевненість в успіхові. Якщо ви починаєте з твердження: «Я запам'ятаю», то нема сумніву, що так воно й буде.

Часто запитують, чому їм трудно запам'ятати навіть

те, що вони записують саме з такою метою. Це приблизно те ж, що запитати — чому вони погано плавають, навіть почепивши на шию важкий камінь. Сам факт записування схиляє до забування. Взагалі словам «я забув» не повинно бути місця. Кажіть краще: «Я не зразу можу запам'ятати». Якщо ж ви записуєте щонебудь з наміром допомогти пам'яті або з свідомою думкою про уточнення інформації — чудово! Не піднімайте пам'ять олівцем і папером. Ви поліпшите почерк або швидкість записування, а пам'ять погіршите, оскільки ви нехтуєте нею.

Пам'яті треба довіряти. Записувати без спроби запам'ятати — йти проти основних правил поліпшення пам'яті. Ви не довіряєте їй, у вас нема в ній впевненості, ви не тренуєте її і не зацікавлені в її міцності і сталості. Пам'ятайте, що записи втрачають частіше, ніж свідомість.

Багато жінок скаржаться на «жахливу, жахливу» пам'ять і водночас описують в деталях туалет подружки, з якою зустрічалися кілька тижнів тому.

В усьому цьому суттєве одне: якщо ви можете запам'ятати предмети з такими тонкими подробицями, то пам'ять у вас чудова. А якщо ви ще звернетесь до прийомів асоціації, то одержите блискучу, міцну пам'ять. Приступити до цього можна буде уже з наступної глави.

(Далі буде).